

La Comédiathèque

Preludii

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

**<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>**

Preludii

Jean-Pierre Martinez

Traducere de autor

Un bărbat și o femeie se întâlnesc în fiecare zi într-o cafenea. Așezați separat, fiecare la masa lui, se privesc pe furiș cu curiozitate, fără să îndrăznească încă să-și vorbească. Vor ceda dorinței unei întâlniri, a cărei realitate nu va fi neapărat la înălțimea a ceea ce au fantizat amândoi? A face cunoștință înseamnă întotdeauna a restrânge câmpul posibilităților. A rămâne la preludii înseamnă să riști să ratezi esențialul...

Personaje

El

Ea

Scena 1

Un bărbat și o femeie sunt așezați într-o cafenea, fiecare la câte o masă. Între ei, puțin mai în spate, o a treia masă neocupată, cu câteva ziare pe ea. Atât bărbatul, cât și femeia au în față câte un carnet și mai notează din când în când câte ceva. Fiecare evită să întâlnească privirea celuilalt, dar mai aruncă uneori, pe furiș, câte o privire în direcția lui. Bărbatul se ridică și se adresează publicului, în timp ce femeia rămâne așezată, fără să-și schimbe atitudinea și ignorându-l.

El – Vedeți femeia aceea, așezată la masa aceea? E aici în fiecare dimineată. Ajunge puțin înaintea mea sau puțin după. Pe la opt. Comandă o cafea. Stă cam trei sferturi de oră. Mereu singură. Pare pierdută în gânduri. Din când în când, mai notează ceva în carnet. Ce anume? Nu știu. Femeia asta e un mister. Orice femeie e un mister, până când îi vorbești și îți răspunde, dacă binevoiește. Un mister, și deci o promisiune. Promisiunea unei călătorii. A unei aventuri. Un salt în necunoscut. Marele fior al acestei întâlniri exaltante, dar periculoase, cu celălalt... Desigur, aș putea să mă ridic și să mă duc să-i vorbesc. Dar, ca să fiu sincer, nu doar timiditatea mă oprește. Teamă de a fi trimis la plimbare. Se poate găsi oricând un pretext ca să abordezi o necunoscută, fără să intri direct pe terenul alunecos al flirtului de duzină...

Scoate din buzunar un obiect minuscul, se apropie de ea și îi arată ceva în palma mâinii.

El – Scuzați-mă, domnișoară... sau doamnă, poate? Am găsit ieri dimineată un cercl sub masa la care stați de obicei. Mă întrebam dacă nu cumva l-ați pierdut dumneavoastră...

Ea îi aruncă o privire ofensată, aruncă un ochi rapid la cercl, clatină ușor din cap cu un aer ușor disprețuitor și se cufundă din nou în carnet. El se adresează din nou publicului.

El – În cel mai rău caz, mi-ar răspunde politicos că n-a pierdut nimic de felul ăsta și totul s-ar opri aici. Aș ști la ce să mă aștept și mi-aș păstra demnitatea. În cel mai bun caz, dacă nu-i sunt complet indiferent, ar profita de ocazia pe care i-o ofer și ar începe conversația.

Se întoarce din nou spre ea, cu palma deschisă. Ea ia cerclul și îl examinează, apoi i-l înapoiază cu un zâmbet larg.

Ea – Nu... Din păcate, nu e al meu. Păcat, e foarte drăguț... Dacă o găsiți și pe a doua... Dar vă rog, luați loc... Ne vedem în fiecare zi și încă n-am avut ocazia să vorbim...

El se îndepărtează și se întoarce din nou spre spectatori, în timp ce ea se cufundă iar în carnet, ignorându-l din nou.

El – Nu, ce mă oprește să o abordez nu e teama de un refuz, de un „pas” în față, de o ușă trântită în nas sau de a fi trimis la plimbare.

EI – Nu, mai degrabă... teama de a fi dezamăgit. Sunt sigur că conversația acestei tinere încântătoare este absolut pasionantă, dar... când voi ști exact cine este, cum o cheamă, cu ce se ocupă, dacă e căsătorită sau nu, și mai ales ce tot scrie în carnetul ei... Ei bine... dintr-odată nu va mai fi necunoscuta misterioasă din cafenea, obiectul tuturor fanteziilor și purtătoarea tuturor promisiunilor. Va fi Luiza, profesoară de limbi străine la Institutul Francez, divorțată, mama unui băiețel de trei ani, care își pregătește următorul curs... Sau Marina, actriță, singură, notând ideile care îi vin pentru one-woman show-ul pe care visează să-l scrie de ani de zile și care ar face-o, în sfârșit, celebră. Sau Natașa, bulgăroaică, sosită de curând în țara asta ca să se mărite cu un farmacist bătrân și care, ca să-și alunge plictiseala — neîndrăznind încă să-și înșele soțul — își așterne pe hârtie lista dorințelor, înainte să aleagă cu cine să se culce ca să le pună în practică. Da. Deocamdată, ea este toate aceste femei — și multe altele încă. Este toate femeile. Dar când ne vom fi prezentat, nu va mai fi decât o singură femeie, care mă va face să le regret deja pe toate celelalte pe care nu le va fi niciodată.

Ia un ziar de pe masa din mijloc, se duce să se așeze la loc și începe să-l răsfoiască. Ea îi aruncă o privire pe furiș, se ridică la rândul ei și se adresează publicului.

Ea – Mă întreb cine o fi tipul ăsta... Văd bine că se uită la mine pe furiș, când crede că nu-l observ. Trebuie să fie timid. Ne întâlnim aici de luni de zile, în fiecare zi, și încă n-a îndrăznit să-mi spună nimic. Sau poate că, pur și simplu, nu-l interesez... Nu sunt destul de bine pentru el, asta e. Cine se crede? Nici nu e cine știe ce atrăgător. Dacă ar avea lucruri mai importante de făcut în viață, n-ar pierde atâta timp în bistroul ăsta în fiecare dimineață. Ce tot caută în ziarul ăla? Horoscopul? Ofertele de muncă? Da, pare cam fără treabă. Poate e șomer... Fără treabă, dar nu chiar disperat. Mereu cu un zâmbet vag ironic în colțul gurii. Un mic aer superior. Genul... nu spun nimic, dar gândesc multe. Nu știu ce poate nota în carnetul lui cu aerul ăsta inspirat. Cele mai profunde gânduri ale lui, fără îndoială... Mi-ar plăcea să văd asta... Mai devreme am crezut că o să se ridice și o să-mi spună ceva. Dar nu, iar a dat înapoi. Sau poate e scriitor. Își ia notițe pentru următorul roman. Poate că eroina lui o să-mi semene puțin. Așa e. Preferă ca povestea noastră să rămână... virtuală. Nu știu ce și-o imagina uitându-se la mine...

Ea scoate o oglindă de buzunar din geantă și se privește o clipă.

Ea – Dacă m-aș întâlni pe mine însămi într-o cafenea, ce mi-aș imagina? (*Își pune oglinda la loc*) Nu știu... Oare chiar arăt așa cum sunt? Aș avea măcar o șansă să trec drept altcineva? Ia să vezi, dacă mă abordează, tare aș avea chef să-l mint. Să-mi inventez o altă viață. Doar ca să văd dacă ține figura. E adevărat, când un necunoscut te abordează, prin definiție nu știi nimic despre el. Poate fi oricine și îți poate spune orice. Dar nici el nu știe nimic despre tine. Pentru câteva clipe, cel puțin — până să fiu demascată în mod penibil — am libertatea să aleg cine voi fi în ziua aceea. Cu speranța nebunească de a deveni, puțin câte puțin, cea care ai decis să fii. O altă viață... Da, dar care? Ca să meargă, ar trebui să-mi construiesc personajul. Să-mi inventez un nume. O meserie. Și o vârstă. M-aș mai întineri puțin, dacă tot e să fie. Nu prea mult, trebuie să rămână credibil, dar așa, de plăcere. Doi sau trei ani. Hai, cinci — încă mai ține figura. Și dacă mi-aș lua un accent străin? Nu, ar fi prea greu de

duș pe termen lung. Și apoi pot foarte bine să fiu străină și să vorbesc perfect limba acestei țări. Bun, dar ca să pot da viață acestei noi existențe, ar trebui mai întâi să se hotărască să-mi vorbească. Și dacă i-aș zâmbi? L-ar putea încuraja. Pe de altă parte, nu mă văd uitându-mă fix la el și zâmbind cam tâmp. Ce-ar crede despre mine? Sau îl abordez eu. Pot găsi oricând un pretext. Nu știu... ceva...

Își scoate discret cerceii, pune unul în geantă și îl păstrează pe celălalt în palmă. Apoi se uită puțin pe sub masă, ca și cum ar căuta ceva. În cele din urmă se ridică și se îndreaptă spre el. El își lasă ziarul și o privește apropiindu-se, ușor nedumerit.

Ea – Scuzați-mă, ieri am pierdut un cerceș ca acesta. Țineam mult la el. A fost un cadou de la... mă rog... era important pentru mine. Nu cumva l-ați găsit, din întâmplare?

El – Un cerceș...? Eu... Nu, n-am găsit nimic... Îmi pare foarte rău, dar...

Ea – Dar?

El – Nu, nu, nimic, eu... Nu, n-am văzut nimic.

Ea – Bine, mulțumesc.

Ea se întoarce să se așeze și se adresează publicului.

Ea – Vă dați seama cum ar fi să deschid discuția așa, și el să-mi răspundă cu o mutră atât de nătângă... Scriitor, pe naiba... Nu, sincer, mai bine nu risc o întâlnire banală și îmi mai păstrez puțin iluziile. Pe de altă parte, poate că nu e chiar atât de prost pe cât pare. L-am luat prin surprindere, e adevărat. Bărbații sunt atât de obișnuiți să fie ei cei care fac primul pas... Când luăm noi inițiativa, intră în panică. Înlemnesc... Ați văzut cum arăta? Cum mi-am pus ochii pe el... Ziceai că e un iepure prins în farurile unei mașini, deja fript înainte să-și dea seama ce i se întâmplă. Săracul... L-am speriat, asta e. Sper că nu l-am traumatizat de tot... Povestea asta cu cerceșul... e cam trasă de păr, totuși. O să încerc să găsesc ceva mai bun pentru mâine...

Ea se apucă din nou să mâzgălească în carnet. El se cufundă iar în ziar.

Întineric.

Scena 2

Ea este cea care citește ziarul, iar el mâzgălește în carnetul lui. El se oprește și o privește o clipă. Apoi se adresează din nou publicului.

El – În fiecare zi îmi spun că de data asta trebuie neapărat să-i vorbesc. Și apoi... iată-mă. Mai las pe mâine. Prelungesc plăcerea. Iubirea platonice e frumoasă, dar să fii îndrăgostit de o necunoscută e și mai bine, nu? E, în orice caz, siguranța că n-o să fii niciodată dezamăgit. Problema cu dragostea e că, de cele mai multe ori, îi lipim celuilalt o imagine care nu e a lui. Și apoi îi reproșăm că nu corespunde acestui ideal. Cu o femeie pe care n-o cunoști, măcar poți continua să visezi. Să iei dorințele drept adevăr. Da, fără îndoială, femeia ideală e cea pe care încă n-o cunoști. O văd în fiecare dimineață intrând în cafeneaua asta. Sau e deja aici, dacă întârzii puțin. Durează cam o oră, apoi pleacă. Nu are altă existență pentru mine în afară de acest aici și acum. Cam ca la teatru. Eu aleg rolul pe care îl va juca în ziua aceea, în funcție de cheful meu. Iar când iese din scenă, după ce de fiecare dată a întruchipat un alt personaj, dispare în neant. Orice actor e mai mic decât cel mai mic dintre personajele pe care le interpretează. Costumul e întotdeauna prea mare, iar scena e singurul loc unde asta nu se vede prea tare. Așa că aștept... Amân mereu momentul în care să rup vraja, făcând cunoștință. Da... dar dacă mâine n-ar mai fi aici? Nici poimâine? Și dacă n-ar mai călca niciodată în cafeneaua asta? După ce a fost toate femeile, n-ar mai fi, pentru totdeauna, niciuna. Doar o amintire vagă, care s-ar estompa încet-încet. Cunoașteți minunatul cântec al lui Georges Brassens, „Les Passantes”... Toate acele frumoase trecătoare pe care n-am știut să le oprim. Nu, pe aceasta n-o voi lăsa să treacă. Gata, mă arunc. Fără plasă de siguranță. Urc și eu pe scenă, doar că n-am învățat niciun text. Nu știu deloc ce o să-i spun. Așa măcar va părea mai natural. Mai sincer. Stângăcia mea ar putea să joace în favoarea mea. Nu... povestea asta cu cerceii... Mai bine improvizez. Oricum, orice i-aș spune, dacă nu sunt pe placul ei, o să-mi dea de înțelese. Și dacă sunt...

Se îndreaptă spre ea. Ea ridică ochii când îl vede apropiindu-se, dar chipul îi rămâne impasibil.

El – Scuzați-mă, eu...

Ea – Da...?

El – Vă văd în fiecare zi stând aici, în fața mea, și mă gândeam că...

Ea – Ce...?

El – Adică... am putea, poate... să facem cunoștință.

Ea – Să facem cunoștință?

El – Îmi pare rău, văd bine că vă deranjez. A fost chiar o prostie din partea mea. Scuzați-mă, vă las în pace...

Ea (ferm) – Luați loc.

El – Da.

Se așază.

Ea – Mă numesc Virginia, și dumneavoastră?

El – Ăă... Paul.

Ea – În regulă... Paul și Virginia, atunci.

El – Ăă... Da...

Ea – Și cu ce vă ocupați în viață, Paul?

El – Sunt... scriitor.

Ea – Așa, da?

El – Vă miră?

Ea – Exact asta îmi imaginasem. Tocmai de asta mă mir.

El – Deci deja vă imaginați ceva...

Ea – Nu vă entuziasmați chiar așa repede...

El – Chiar am aer de scriitor?

Ea – Nu știu. Poate. Și pentru că vă văd mereu scriind în carnețelul acela mic.

El – De acord, dar... și dumneavoastră notați lucruri într-un carnet. Nu-mi spuneți că sunteți scriitoare și dumneavoastră.

Ea – Ba da!

El – Serios?

Ea – De ce nu?

El – Desigur... Roman?

Ea – Mai degrabă teatru. Iar dumneavoastră?

El – Nuvele.

Ea – Înțeleg...

El – Știu ce gândiți.

Ea – Ce?

El – Scrie nuvele pentru că nu e capabil să scrie un roman întreg.

Ea – Deloc! Și ați putea spune același lucru și despre mine.

El – Așa?

Ea – Scrie piese de teatru pentru că nu e capabilă să scrie un roman.

El – Adevărat...

Ea – De fapt, nici nu scriu cu adevărat piese.

El – Nu?

Ea – Mai degrabă sketch-uri.

El – Sketch-urile sunt pentru teatru ceea ce este nuvela pentru roman.

Ea – Da... Un subgen... (*O pauză*) Sunteți chiar scriitor?

El – Poate că nu. Și dumneavoastră?

Ea – Nici eu.

El – Atunci m-ați mințit.

Ea – Dumneavoastră ați început, nu?

El – Da... dar nu știați.

Ea – De ce scriitor?

El – Nu știu... Probabil mi-era teamă să nu vă dezamănesc.

Ea – Nici nu ne cunoaștem încă și deja vă e teamă să nu mă dezamăgiți. Cred că nu prea aveți încredere în dumneavoastră, Paul.

El – Sau poate că am tendința să-i idealizez pe cei pe care nu-i cunosc.

Ea – E drăguț din partea dumneavoastră...

El – Scuzați-mă, nu asta voiam să spun... Adică... nu chiar așa.

Ea – Și ce faceți atât de rușinos în viață încât simțiți nevoia să vă inventați altă meserie? Sunteți gardian de închisoare?

El – Nu.

Ea – Lucrați în telemarketing?

El – Nici asta.

Ea – Lucrați la fisc?

El – Chiar așa, nu.

Ea – Deci nu sunteți prea mândru de ce faceți.

El – Nu. Și dumneavoastră?

Ea – Nici eu.

El – Bun... atunci poate păstrăm fiecare partea sa de mister.

Ea – Cred că e mai bine așa.

El – Și dacă rămânem la varianta „scriitor”?

Ea – De acord.

El – Dacă tot mințim, atunci eu aș scrie romane de șase sute de pagini, iar dumneavoastră piese de teatru de peste trei ore, fără pauză.

Ea – Dacă tot mințim, de ce să începem prin a ne subestima...

O pauză.

El – Deci sunt romancier.

Ea – Iar eu dramaturg.

El – Și sunteți căsătorită?

Ea – Aici nu e ca la profesie, e o întrebare închisă, cum se spune în institutele de sondaj. Ori sunteți căsătorită, ori nu sunteți.

El – Se poate minți și la răspuns...

Ea – Da... dar nu prea lasă loc imaginației.

El – Totuși... un adulter e întotdeauna mai românesc.

Ea – Așa e.

El – De altfel, răspunsul nu e neapărat binar... Ați putea fi și divorțată. Sau văduvă...

Ea – Văduvă...

El – De ce nu?

Ea – Da...

El – Sunteți văduvă?

Ea – Sunt văduvă.

El – Îmi pare sincer rău.

Ea – N-aveați de unde să știți. Și apoi nu e vina dumneavoastră, nu? Nu dumneavoastră mi-ați ucis soțul.

El – A, pentru că a fost ucis?

Ea – Am spus asta?

El – Ați spus: nu dumneavoastră l-ați ucis.

Ea – Voiam doar să spun că nu erați responsabil de dispariția lui.

El – Deci soțul dumneavoastră nu a fost ucis.

Ea – Nu, a murit într-un mod mult mai banal. Aproape stupid, dacă pot spune așa...

El – Să mori e întotdeauna puțin stupid.

Ea – A, da, dar aici...

El – Nu vreau să fiu indiscret, dar trebuie să recunosc că mi-ați stârnit curiozitatea.

Ea – Era în timpul călătoriei noastre de nuntă în Seychelles.

El – Aveți dreptate, începe foarte banal. Cam ca un roman de dragoste. Sper să se complice pe parcurs...

Ea – Pot să continui?

El – Vă rog...

Ea – Petrecusem după-amiaza pe o plajă paradisiacă, era o zi cu un soare splendid. Ne pregăteam să ne întoarcem la hotel când, deodată, vremea s-a schimbat și a venit furtuna... Franck...

El – Îl chema Franck?

Ea – Da, de ce?

El – Nu, nu, nimic...

Ea – Ați fi preferat să-l cheme altfel? Steven, poate? Sau Kevin?

El – Franck e foarte bine. Deci, s-a pornit furtuna...

Ea – Vântul a început să sufle foarte tare. Franck a apucat tija umbrelei, pe care furtuna era gata s-o smulgă, și chiar în clipa aceea...

Ezită o clipă, ca și cum ar fi copleșită de emoție.

El – Da?

Ea – L-a lovit un fulger...

El – Nu? Un atac extraterestru...

Ea – V-am spus că a fost o moarte cât se poate de banală.

El – A, da, scuzați... Am tendința să...

Ea – Un trăsnet, pur și simplu. Umbrela a atras fulgerul, ca un paratrăsnet. Franck a fost lovit de trăsnet și a murit pe loc...

El – Ah, la naiba...

Ea – De fapt, n-am fost căsătorită decât o săptămână...

El – Dacă ar fi fost un roman sentimental, s-ar fi putut intitula „Trăsnet în Seychelles”...

Ea – Dar romanele sentimentale se termină întotdeauna cu bine... Eu nu mi-am revenit niciodată după dispariția lui Franck...

Pare în pragul lacrimilor. El ezită.

El – Dar... e adevărat?

Ea redevine brusc impasibilă.

Ea – Dumneavoastră ce credeți?

El – Nu știu... E atât de...

Ea – Stupid? V-am spus, a fost o moarte stupidă.

El – Până la urmă, important e că acum sunteți liberă.

Ea – Și dumneavoastră?

El – Eu?

Ea – Sunteți liber?

El – Da... Mă rog... sunt căsătorit, dar sunt liber.

Ea – Aici dumneavoastră mă intrigați...

El – E foarte simplu, o să vedeți.

Ea – Vă ascult.

El – Ei bine... eu sunt liber, dar soția mea nu e.

Ea – Soția dumneavoastră nu e liberă.

El – E în închisoare.

Ea – Am înțeles...

El – Deci ea nu e liberă, dar eu...

Ea – Da, am înțeles, dar... pentru cât timp e în închisoare?

El – Dacă totul merge bine, zece ani.

Ea – Dacă totul merge bine?

El – Cu reducerile de pedeapsă... pentru bună purtare.

Ea – Nu vreau să fiu indiscretă nici eu, dar... ce a făcut ca să ajungă la închisoare?

El – Tentativă de omor.

Ea – Înțeleg...

El – A încercat să mă omoare.

Ea – În regulă...

El – Din fericire pentru ea... și, implicit, pentru mine, am supraviețuit.

Ea – Și cum a încercat... să vă omoare?

El – Oh, într-un mod foarte banal... Cu un revolver.

Ea – Și deci, v-a ratat.

El – Nu chiar așa s-a întâmplat.

Ea – Povestiți-mi...

El – Eram deja cam suspicios... I-am cotrobăit lucrurile și am găsit revolverul pe care îl ascundea în geantă.

Ea – Și i l-ați luat.

El – Nu.

Ea – Și de ce?

El – Atunci ar fi devenit suspicioasă. Și ar fi putut folosi alt mijloc ca să mă omoare, cum ar fi... nu știu... otrava.

Ea – Da, otrava e mult mai feminină.

El – Deci, ca să nu-i trezesc suspiciunile, am preferat să înlocuiesc gloanțele din revolver cu gloanțe oarbe. Așa păstram controlul situației, fără să-i dau de bănuit...

Ea – Foarte ingenios...

El – Da... Doar că... nu știu cum am reușit... Le-am înlocuit bine pe primele cinci, dar pe a șasea...

Ea – Pe a șasea?

El – Am luat-o în umăr.

Ea – Ah, la naiba...

El – Nici nu era prevăzut să golească tot tamburul în mine... Mă rog, am avut noroc...

Ea – Asta numiți dumneavoastră noroc...?

El – Un glonț în umăr e totuși mai bine decât unul direct în inimă...

Ea – Femeile sunt adesea foarte neîndemânatică cu armele de foc. De asta, otrava... Dar dacă îmi permiteți, ce i-ați făcut acelei biete femei ca să-și dorească să golească un tambur întreg în dumneavoastră?

El – Și asta e o poveste foarte banală... Cam ca a dumneavoastră...

Ea – Ah nu, nu fiți prea modest... Recunosc că m-ați întrecut clar... Și deci?

El – O înșelam, pur și simplu.

Ea – O înșelați... Și cu cine?

El – Cu o necunoscută întâlnită într-o cafenea... chiar în cafeneaua asta. Ce ciudat, stătea mereu exact la masa aceea, pe care o ocupați dumneavoastră acum.

Ea – Dar nu la aceeași oră, presupun.

El – Nu, ea venea mai degrabă spre sfârșitul după-amiezii. Pe la cinci sau șase...

Ea – Și când o să iasă din închisoare...

El – Soția mea?

Ea – Da, soția dumneavoastră.

El – Ei bine... Sper că mă va ierta pentru infidelitate. Așa cum și eu o iert că a încercat să mă omoare.

Ea – Deci cât timp rămâne închisă, dumneavoastră sunteți liber...

El – Exact.

Ea – Până la urmă, de ce nu? Ne lasă totuși cam zece ani...

El – Poate chiar puțin mai mult... dacă nu se poartă exemplar.

O pauză.

Ea – Și spuneți că nu sunteți scriitor.

El – Cine știe... Sigur am mințit. Ori când am spus că sunt, ori când am lăsat să se înțeleagă că s-ar putea să nu fiu. Dumneavoastră ce credeți?

Ea – Cred că dacă nu sunteți scriitor, ar trebui să deveniți.

El – Mulțumesc. Și dumneavoastră?

Ea – Eu?

El – Sunteți cu adevărat autoare de teatru?

Ea se uită la ceas.

Ea – Îmi pare rău, trebuie să vă las.

El – Desigur. E ora la care plecați de obicei.

Ea – Da...

El – Ca să mergeți unde? Mister...

Ea se ridică.

Ea – Atunci, pe mâine... poate.

El – Poate...

Ea – Atâta timp cât veți avea o poveste frumoasă să-mi spuneți, nu voi lipsi niciodată de la întâlnirile noastre.

El – Îmi amintește de o altă poveste...

Ea – A noastră s-ar putea numi „Cele o mie și una de dimineți”.

El – Nu mă vedeam chiar în rolul Șeherezadei, totuși...

Ea – Dacă preferați să fiți sultanul, mai schimbăm rolurile din când în când.

El – Bun... atunci o să avem nevoie de multă imaginație.

Ea – Sunt sigură că mai aveți multe alte povești în carnetelul dumneavoastră.

El – Și dumneavoastră pe al dumneavoastră.

Ea iese. El o privește cum pleacă. Apoi se întoarce spre public.

El – Mă scuzați, dar... trebuie să mă apuc din nou de scris.

Se așază, reflectează, apoi începe să noteze ceva în carnet.

Întuneric.

Scena 3

El este încă așezat la masa lui, ocupat să noteze în carnet. Ea intră.

Ea – Paul?

El ridică privirea, o recunoaște și zâmbește.

El – Bună!

Ea scoate un pistol din geantă și îl îndreaptă spre el. Zâmbetul bărbatului îngheață.

Ea – Credeai că o să scapi așa ușor?

El – Dar ce...?

Ea – Cu ea aveai întâlnire?

El – Ea?

Ea – Virginia, nu?

El – Dar deloc! Nu cunosc nicio Virginia, îți jur...

Ea – Sigur... Dar de data asta nu mai scapi doar cu un glonț în umăr, îți garantez eu.

El – Te rog, iubito, nu face prostii!

Ea – Țsta e încărcat, crede-mă — și nu cu gloanțe oarbe!

El – Dar stai... Mai aveai zece ani de făcut! Te-au eliberat deja?

Ea – Am evadat.

El – Evadat? Cum?

Ea – Am sculptat un revolver din miez de pâine, l-am lăsat să se usuce, apoi l-am uns cu cremă de pantofi.

El – Un revolver din miez de pâine?

Ea – Exact.

El – Și... ăsta e?

Ea ezită o clipă.

Ea – Da...

Își coboară arma, o pune pe masă și se așază. El ia arma și o examinează.

El – Bravo, e foarte bine imitat...

Ea – Am luat un gardian ostatic, nu și-au dat seama deloc... Unde e?

El – Cine?

Ea – Nu-ți bate joc de mine! Târfa aia cu care mă înșeli...

El – Nu știu... Azi n-a venit...

Ea – Probabil a bănuie ceva.

El – Da... posibil...

Ea – Păcat, aș fi putut să vă omor pe amândoi dintr-un foc.

El – Cu un pistol din miez de pâine?

Ea – Ce are ea în plus față de mine? Măcar spune-mi...

El – Nu o cunosc.

Ea – Cum adică?

El – Ce are ea în plus față de tine e faptul că pe ea nu o cunosc.

Ea – E amanta ta, dar nu o cunoști?

El – Ne întâlnim aici în fiecare zi. De fiecare dată îmi dă alt nume. Își inventează un personaj. I s-a întâmplat chiar să se dea drept tine...

Ea – Dar te culci cu ea, totuși?

El – Să mă culc cu ea, cum spui tu... asta ar însemna deja să o cunosc prea bine.

Ea – Nu încerca să mă încurci. E amanta ta sau nu?

El – Nu știu... Da, presupun... Putem spune și așa.

Ea – Săracul Paul... De ce te chinui să inventezi asemenea povești? Când totul e atât de banal...

El – Ai dreptate... Degeaba ne tot batem capul cu asta... Chiar și când mințim, tot ce spunem e mereu mult sub ceea ce am vrea să putem exprima. Cuvintele dezamăgesc mereu — de asta, în general, mai bine n-am vorbi cu nimeni.

Ea – Nu înțeleg nimic din ce spui... Mă îngrijorezi, Paul. Mă întreb dacă nu pe tine ar trebui să te închidă undeva.

El – Da... poate...

Ea se ridică.

Ea – În orice caz, dacă o vezi, să-i spui că o caut. Și că, chiar dacă revolverul meu e din miez de pâine, de data asta e încărcat cu gloanțe adevărate.

El – Unde pleci?

Ea – Îți reamintesc că sunt evadată. Nu pot rămâne aici.

El – Pot să fac ceva?

Ea – Ai ceva bani la tine?

El – Da...

Ea – Dă-mi.

El își caută prin buzunare și îi întinde câteva bancnote.

El – Atât am...

Ea – Nu-ți face griji, ți-i voi da înapoi.

El – Nu pentru bani îmi fac griji... Ne mai vedem vreodată?

Ea – Cine știe... Peste zece ani, poate... Sau puțin mai mult — că la mine nu prea sunt șanse de reducere pentru bună purtare.

El – O să vin să te văd, promit.

Ea – La vorbitor?

El – Când vorbești cu cineva, e cam ca la vorbitor, nu? Vorbim, mințim, ne prefacem că ne înțelegem, ne prefacem că ne credem, iar când terminăm de vorbit, fiecare se întoarce în propria lui închisoare lăuntrică...

Ea – Tot e mai bine decât să împarți aceeași celulă și să ai o singură persoană cu care să vorbești.

El – Ai dreptate... Până la urmă, închisoarea seamănă puțin cu căsnicia.

Ea – Nu degeaba se spune „celula familială”. Și acolo e adesea pe viață. Chiar și cu bună purtare.

El – Mai ales cu bună purtare.

Ea – Da... Se mai întâmplă ca oamenii să se căsătorească în închisoare, dar, ciudat, niciodată cu colegul de celulă.

El – Zece ani... profită și scrie un roman acolo.

Ea – Ce fel de roman poți să scrii în închisoare?

El – Un roman despre libertate, bănuiesc.

Ea – Așa e... o să mă gândesc.

El o privește cum pleacă. Ea iese. El examinează pistolul de pe masă, apoi se adresează publicului.

El – Am scăpat destul de bine, nu?

Întineric.

Scena 4

Ea este așezată la masa ei și notează în carnet. El intră și se îndreaptă spre ea.

El – Scuzați-mă... Sunteți cumva soția lui Franck...? Adică... văduva lui.

Ea ridică privirea spre el.

Ea – Cine sunteți?

El – Din păcate, nu vă pot spune numele meu. Să știți doar că am fost coleg cu soțul dumneavoastră.

Ea – Soțul meu lucra la Prefectură, la Serviciul de permise și înmatriculări.

El – Da, acolo trebuia să lucrăm amândoi... cel puțin în aparență, da.

Ea – „În aparență”?

El – Era o acoperire.

Ea – O acoperire? Atunci soțul meu...

El – Nu pot să vă dau detalii mai precise. Voiam doar să știți că soțul dumneavoastră nu a murit atât de stupid pe cât credeți.

Ea – A, nu?

El – Nu.

Ea – În orice caz, e foarte amabil din partea dumneavoastră că încercați să mă convingeți de contrariul.

El – Doamnă, soțul dumneavoastră a murit pentru patrie.

Ea – Soțul meu a murit lovit de trăsnet încercând să strângă o umbrelă de plajă ca să nu fie luată de vânt.

El – Aceasta este, într-adevăr, versiunea oficială.

Ea – Există și o altă versiune?

El – Franck a fost lovit, într-adevăr, dar nu de un fulger.

Ea – Vă ascult...

El – A fost lovit cu un laser tras dintr-un avion de vânătoare care zbura la mare altitudine.

Ea – Un avion de vânătoare?

El – Un avion aparținând unei puteri străine.

Ea – Dar de ce ar fi vrut o putere străină să-l elimine pe soțul meu?

El – Pentru că era un agent special, ca mine.

Ea – Un agent secret, vreți să spuneți? Ca James Bond...

El – Dacă vreți, da...

Ea – Iar eu care credeam că sunt văduva unui funcționar oarecare.

El – Credeți-mă, doamnă, soțul dumneavoastră nu era un simplu angajat la Serviciul de permise și înmatriculări. A murit în misiune, ca un erou, apărându-și țara.

Ea – Pe o plajă, în Seychelles?

El – Țara are dușmani peste tot. Chiar și în Seychelles.

Ea – Și de ce veniți să-mi spuneți toate astea tocmai acum?

El – Ca să-i cinstesc memoria... și să vă mai alin puțin durerea, care este, știu, foarte mare. Soțul dumneavoastră nu a fost victima unui accident stupid. A căzut la datorie. Iar dacă nu a primit nicio decorație postumă... Ce spun eu? Dacă nu a avut funeralii naționale, e pentru a-i proteja anonimatul... și pe dumneavoastră, de asemenea.

Ea – Credeți că sunt în pericol?

El – Nu pot să vă spun mai mult. Dar, ca să vă liniștiți puțin, să știți că beneficiați de protecție permanentă din partea poliției — foarte discretă, dar foarte eficientă.

Ea – Asta chiar mă liniștește.

El – Trebuie să vă las acum.

Ea – O să vă mai văd?

El – Nu vă faceți griji. Chiar dacă nu mă veți vedea, nu voi fi niciodată departe, gata să intervin la cel mai mic pericol. Voi fi, într-un fel, îngerul dumneavoastră păzitor.

Ea – Mulțumesc.

El – O zi bună, doamnă.

El se îndepărtează și se așază la masa lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ea îl observă o clipă, intrigată, apoi reia notițele în carnet.

Întineric.

Scena 5

El intră, o caută cu privirea, dar nu o vede.

El – Ei bine... nu e aici... Nu am numărul ei de telefon și nici măcar nu știu cum o cheamă cu adevărat... Nu Virginia, în orice caz. Nici Șeherezada. *(către public)* Presupun că nici aici nu o cunoaște nimeni, nu? Prin cafenele trece atâta lume... Nici eu, dacă ar trebui s-o descriu, n-aș ști prea bine ce să spun... Are ochi frumoși... un zâmbet plăcut... un fel al ei de a merge... de a-și trece mâna prin păr... și lasă în urmă un parfum misterios... Cam puțin pentru un portret-robot. Nu sunt sigur că un detectiv privat ar ajunge prea departe cu asta... Înnebunesc. Ce tot spun? N-o să angajez un detectiv ca să găsesc o necunoscută întâlnită într-o cafenea... sau să merg la poliție să anunț dispariția îngrijorătoare a unei vecine de masă pe care nici măcar nu o cunosc. De ce nu și o alertă de dispariție? Sau poate vine la altă oră... I s-a schimbat programul și începe munca mai târziu. E nebunie curată. Cum poate să-mi lipsească atât de mult cineva pe care nici măcar nu-l cunosc? În timp ce majoritatea celor pe care îi cunoști, când lipsesc câteva zile, ai impresia că tu ești cel plecat în vacanță. Bun... Dacă n-o mai revăd, sau dacă va mai veni doar din când în când, o să trebuiască să-i găsesc o înlocuitoare. Măcar cu jumătate de normă. O intermitentă, într-un fel... Ca să nu spun o înlocuitoare temporară. Până la urmă, ea sau alta. Din moment ce, oricum, nu o cunosc, n-ar trebui să-mi fie prea greu să-i găsesc o dublură.

Cuprinde sala cu privirea și se oprește asupra unei femei aflate mai în spate, astfel încât să nu fie clar cui i se adresează.

El – Ia uite, nici asta nu arată rău... Nu se poate spune că seamănă prea mult cu ea, dar... da, ar putea merge... Vă deranjează, doamnă, dacă fantezez puțin pe seama dumneavoastră, de la mare distanță? Nu, stați liniștită... Și dumneavoastră, domnule... Nu vă voi adresa niciodată cuvântul. Mi-ar fi prea teamă să nu fiți sub așteptările mele. Și eu sub ale dumneavoastră, de altfel. Nu, relația noastră va rămâne complet platonice. Ce spun eu? Total virtuală. Niciodată o privire prea insistentă sau, și mai rău, una deplasată. Respectarea distanței de siguranță. Gesturi-barieră. Mască obligatorie... Nici măcar nu vă veți da seama că aveți un admirator secret. Suntem înțeleși? Perfect. Atunci o să mă așez acolo și o să continui să vă observ discret cu coada ochiului, imaginându-mi tot felul de lucruri... iar când nu veți mai fi aici, mă voi gândi la dumneavoastră din când în când.

Se duce să se așeze și scoate carnetul, în care notează câteva lucruri, aruncând din când în când câte o privire mai mult sau mai puțin insistentă spre femeie.

Întineric.

Scena 6

Ea intră și îl caută cu privirea.

Ea – N-am venit ieri, ca să nu începă să considere întâlnirile noastre întâmplătoare — chiar dacă sunt regulate — drept o întâlnire fixă. Ca să întrețin în el acea senzație delicioasă și dureroasă de lipsă... și, deci, de dependență... Dar azi el e cel care nu e aici... Probabil s-a săturat de aventura asta pur imaginară. (*Privind spre fundul sălii, în direcția femeii căreia i s-a adresat mai devreme*) Sau poate a întâlnit pe altcineva care, în banalitatea realității ei, îi permite măcar să-și satisfacă dorințele cele mai mediocre. Păcat. Începeam să mă atașez, dar asta e... Poți oare să construiesc o relație de dragoste evitând cu orice preț să-l cunosc cu adevărat pe celălalt? Chiar și când minți, tot te dai puțin de gol. Până la urmă, personajul pe care ți-l inventezi e mai revelator decât cine ești de fapt. Probabil el s-a speriat. Sau e în vacanță, pur și simplu. Poate e bolnav. Sau chiar mort. La urma urmei, nu-mi datorează nimic. Nici eu lui. Suntem un cuplu liber. Nici măcar nu ne cunoaștem! Fie... o să revin mâine.

Se pregătește să plece, dar observă pe masa pe care el stă de obicei un carnet.

Ea – Ia te uită, și-a uitat carnetul. (*Ezită*) Ce fac? Îl iau? I-l voi da când îl voi vedea. Sau îl las aici, ca să-l poată găsi mai ușor singur? Mai bine îl las aici... (*Se pregătește să plece*) Dar aş putea profita să arunc o privire în el... Nu, nu se face, ar fi foarte indiscret. Poate e jurnal intim, sau ceva de genul ăsta... Da, dar dacă îl găsește altcineva înaintea mea și îl ia... (*Ia carnetul*) Totuși o să-l iau... Sigur ține mult la carnetul ăsta. Dar promit că voi rezista tentației să-l citesc...

Ea pleacă.

Întuneric.

Scena 7

Ea este așezată la masa ei obișnuită și notează în carnet. El intră și se îndreaptă spre ea.

El – Bună ziua... A trebuit să lipsesc câteva zile. Sper că nu v-am lipsit prea mult...

Ea se preface surprinsă.

Ea – A, da...? Stați liniștit, nici eu nu am fost pe aici...

El – În orice caz, mă bucur că vă revăd.

Ea – Da...

Ușoară stânjeneală.

El – Scuzați-mă, vă las să lucrați...

Ea – Nu, nu, nu lucrez... Mă rog, ba da, dar... mi-e greu să consider asta o muncă...

El – Scrisul...

Ea – Da...

El – Inspirația...

Ea – Dacă am ști unde s-o găsim, n-am mai pierde atâta timp căutând-o aiurea.

El – Inspirația e ca trăsnetul. Nu știi niciodată unde și când va lovi... Iertați-mă, nu voiam să trezesc amintiri dureroase...

Ea – Deci sunteți în pană de inspirație?

El – Deocamdată, dumneavoastră sunteți cea care mă inspiră.

Ea – Nu știți nimic despre mine.

El – Tocmai de aceea pot să-mi imaginez orice. O necunoscută e ca o pagină albă.

Ea – O poveste care rămâne de scris... (*ușor stânjenită*) Apropo... am găsit asta.

Îi întinde carnetul.

El – A, da...

Ea – Este al dumneavoastră, nu-i așa?

El – L-ați deschis?

Ea – Nu! Ce credeți despre mine?

El – Iertați-mă...

Ia carnetul.

Ea – L-am deschis...

El – Bineînțeles...

Ea – Vă supărați pe mine?

El – Cum să rezisti tentației? E puțin ca povestea Evei și a paradisului pierdut. Ai vinde sufletul ca să afli.

Ea – Și când afli, ești mereu puțin dezamăgit.

El – Îți dai seama că, alegând să știi, ai renunțat la tot ce avea necunoscutul mai minunat.

Ea – Da... Dar mărul poate fi și o capcană.

El – Atunci ați fi Albă ca Zăpada.

Ea – Și dacă acest carnet l-ați fi lăsat aici intenționat, ca să-l găsesc...

El – Este o posibilitate...

Ea – Atunci ce e scris în carnetul acela poate fi tot o iluzie. O invenție menită să vă ascundă adevărata realitate. Dacă aveți una...

El – Oricum ar fi, nu mai suntem la egalitate. Dumneavoastră știți ce e în carnetul meu, eu nu știu ce e în al dumneavoastră.

Ea – Așa e. (*Îi întinde carnetul*) Pofțiți...

El ia carnetul.

El – Ați putea la fel de bine să fi inventat totul.

Ea – În cazul acesta, am fi din nou la egalitate.

El deschide carnetul, aruncă o privire, apoi o privește cu un zâmbet enigmatic.

Întineric.

Scena 8

Bărbatul este așezat la masa lui. Scrie în carnet. Ea intră și i se adresează.

Ea – Ei bine, romanul acela... înaintează?

El – E aproape gata... Mai lipsește doar titlul...

Ea – Uneori, tocmai titlul e cel mai greu de găsit.

El – Da... Cam ca numele unui copil.

Ea – Doar că romanului pe care l-ați scris îi cunoașteți deja conținutul. Trebuie doar să-i găsiți un titlu potrivit. Un copil primește un nume înainte să-l cunoaștem cu adevărat.

El – Cu riscul de a proiecta asupra lui o imagine care nu i se va potrivi.

Ea – Ar trebui să-i lăsăm pe copii să-și aleagă singuri numele.

El – Da... dar la ce vârstă?

Ea – Nu știu...

El – Sau ar trebui să ne putem schimba numele de mai multe ori de-a lungul vieții.

Ea – Mai ales că ar trebui să ne putem schimba viața de mai multe ori... Și despre ce este vorba în roman?

El – Este povestea unui bărbat care se întâlnește zilnic cu o frumoasă necunoscută într-o cafenea. Ar vrea s-o abordeze, însă...

Ea – Dacă îi vorbește, își va pierde tot misterul și, odată cu el, o mare parte din farmec...

El – Pe de altă parte... dacă nu se duce spre ea, pierde o poveste frumoasă și o pierde pentru totdeauna.

Ea – Deci ezită... Și cum o cheamă? Frumoasa dumneavoastră necunoscută...

El – Ca și titlul, încă nu i-am dat un nume... Dar piesa dumneavoastră de teatru?

Ea – E încă prea devreme ca să vorbesc despre ea...

El – Înțeleg... Ați citit ziarul?

Ea – Nu, încă nu... Știri interesante?

El – Ca autor, mă interesează mai ales rubrica fapt divers... De obicei, acolo umanitatea arată ce are mai rău — și, mai rar, ce are mai bun.

Ea – Poveștile mici sunt adesea mai pasionante decât marea istorie.

El – Ziarul e pentru cafenea ce e Biblia pentru biserică. De altfel, Biblia a fost probabil, la început, o colecție de fapte diverse, transformate și înfrumusețate treptat ca să devină mituri.

Ea – Și? Ați avut noroc la pescuit dimineața asta?

El ia un ziar de pe masă și îi arată un articol.

El – Pofțiți, la întâmplare... o femeie, o femeie, închisă pentru tentativă de omor împotriva soțului, evadează amenințându-și gardienii cu un pistol fals...

Ea – Da... Un scriitor bun ar putea face din asta un roman.

El – Sau o piesă de teatru.

Ea ia ziarul și îi arată un alt articol.

Ea – Iată unul care v-ar putea interesa: liniștitul angajat de la serviciul de evidență auto era în realitate agent al serviciilor secrete.

El – Realitatea întrece adesea ficțiunea.

Ea – Nu vă mai rețin de la lucru... N-aș vrea ca, din cauza mea, cititorii să fie privați de o capodoperă.

Ea merge să se așeze. Amândoi se apucă să scrie în carnete.

Întineric.

Scena 9

Ea este așezată la masa ei. El intră și îi întinde o carte.

El – Pofțiți, este pentru dumneavoastră...

Ea – Ce este?

El – Primul meu roman.

Ea ia cartea și privește coperta.

Ea – Până la urmă ați găsit titlul.

El – Ce părere aveți?

Ea – *Preludii*... Este un titlu incitant...

El – Este povestea unei întâlniri dintre doi oameni.

Ea – Orice întâlnire urmează ritmul unui act de dragoste.

El – Există preludiile, în care ne imaginăm și explorăm în tăcere...

Ea – Cât mai mult timp posibil.

El – Apoi vine acel scurt moment în care, în sfârșit, începem să vorbim ca să pătrundem în intimitatea celuilalt.

Ea – Urmărit de acel moment lung de plenitudine și plictiseală, nuanțat de o ușoară dezamăgire, pe care încercăm s-o ascundem printr-o vorbărie fără importanță...

El – Până când, odată cu uitarea, revine dorința de a explora necunoscutul.

Ea – Și, de data aceasta, preludiile să poată dura o veșnicie. Mulțumesc pentru carte.

El – Într-un fel, datorită dumneavoastră am scris-o...

Ea – Este despre mine?

El – Despre dumneavoastră... Despre noi...

Ea – Noi?

El – Mai ales despre mine. Și piesa dumneavoastră — cum merge?

Ea – E gata.

El – Aș putea s-o văd...?

Ea – Nu cred.

El – De ce?

Ea – Pentru că tocmai am jucat-o aici.

Se privesc zâmbind. Întineric.

Scena 10

Bărbatul și femeia sunt așezați la aceeași masă, în centru, pe care se află câteva ziare. Beau cafea, fără să vorbească și fără să se privească. Fiecare ia câte un ziar și îl răsfoiește. El îl lasă primul și privește pe cineva din fundul sălii.

El – Ai observat fata aia de acolo?

Ea își lasă ziarul și privește în aceeași direcție.

Ea – Care fată?

El – E mereu aici, în același timp cu noi, în cafenea. Exact la aceeași oră. Mereu la aceeași masă.

Ea – Și?

El – Nimic... Mă întreb cine-o fi...

Ea – Cum adică cine-o fi...?

El – Nu știu... cum o cheamă... ce face în viață...

Ea – Du-te și întreab-o.

El – Mă întreb ce tot scrie în carnetul ei.

Ea – Poate e o listă de cumpărături...

El – Da, e posibil.

Ea – Bețișoare de urechi, șervețele de hârtie, hârtie igienică, absorbante...

El – Eu mă gândeam la ceva mai... romantic.

Ea – Te interesează chiar așa de mult?

El – Pe ea anume? Nu... E doar curiozitate. Îmi place să mă uit la oameni. Încerc să le imaginez viața lor...

O pauză.

Ea – Așa ne-am cunoscut și noi, îți amintești?

El – Da. Când erai încă pentru mine o necunoscută...

Ea – Era într-o cafenea.

El – În cafeneaua asta.

Ea – Parcă a fost ieri.

El – Erasai așezată la masa asta.

Ea – Ai venit la mine și mi-ai spus... că ai găsit un cercei.

O pauză.

El – Îl mai am și acum.

Ea – Ce?

El scoate ceva din buzunar și îi arată.

El – Cercelul.

Ea – Și îl mai porți din când în când?

El – Nu...

Ea – E frumos.

El – N-o să știu niciodată cui îi aparține. Undeva pe lumea asta e o fată care se plimbă cu celălalt. O fată pe care n-o voi întâlni niciodată. Poate chiar aceea...

O pauză.

Ea – Era al meu.

El – Cum?

Ea – Cercelul acesta era al meu.

El – Nu te cred.

Ea scoate ceva din buzunar și îi arată.

Ea – Uite, îl am și pe al doilea la mine.

El – De ce nu mi-ai spus atunci?

Ea – Ca să poți continua să cauți, probabil.

El îi întinde cercelul pe care îl ține în mână.

El – Atunci, ia-l...

Ea – Mulțumesc.

Ușoară stânjeneală.

El – Nu-i pui?

Ea își pune ambii cercei. El o privește și zâmbește.

El – Nu sunt... chiar la fel.

Ea – Nu, n-am mai reușit niciodată să găsesc exact la fel.

El – Îți stau foarte bine, oricum...

Se privesc.

Ea – Scuzați-mă, dar...

El – Da?

Ea – Ne vedem în fiecare zi în cafeneaua asta și nu am vorbit niciodată cu adevărat...
Am putea să facem cunoștință...

El îi ia mâna.

El – Prefer să mai păstrați încă puțin partea dumneavoastră de mister.

Buzele lor se apropie pentru un sărut.

Întineric.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 121 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarrealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, ireverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentare publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>
<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2026

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită